

Sygn. I C 1714/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa : Miasta S. W. Zarządu (...)

przeciwko : P. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej P. S. na rzecz powoda Miasta S. W. Zarządu (...) kwotę 367,20 zł (trzysta sześćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia groszy) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 183,60 zł od dnia 16 października 2012r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 183,60 zł od dnia 17 października 2012r. do dnia zapłaty;

2. przyznaje od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego we Włocławku) na rzecz K. J. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych), tytułem wynagrodzenia za sprawowanie funkcji kuratora procesowego dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej, którą wypłacić z konta zaliczek (...)/ (...);

3. zasądza od pozwanej P. S. na rzecz powoda Miasta S. W. Zarządu (...) kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 27 lutego 2015 roku powód Miasto S. W. – Zarząd (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej P. S. kwoty 367,20 złotych wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa wskazała, że pozwana P. S. w dniach 01 października i 02 października 2012r. z komunikacji miejskiej bez ważnych dokumentów przewozu. Pozwana dwukrotnie zobowiązała się do zapłaty kwot po 180 zł tytułem opłaty dodatkowej oraz należności przewozowych w kwocie po 3,60 zł. Pozwana nie uregulowała powyższych należności. Strona powodowa wyjaśniła, że wysokość opłaty dodatkowej została określona w uchwale nr XVI/301/2011 Rady m.st. W. z dnia 26 maja 2011 r. Jednocześnie powód wskazał, iż odsetek ustawowych domaga się od dnia upływu terminu płatności dochodzonej należności, wynoszącego 14 dni od dnia wystawienia wezwania do zapłaty.

Nakazem zapłaty z dnia 09 kwietnia 2015r., wydanym w postępowaniu nakazowym o sygn. akt I Nc 1152/15, Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Nakaz zapłaty uchylono postanowieniem z dnia 16 czerwca 2016r.

Zarządzeniem z dnia 30 marca 2016r. ustanowiono dla pozwanej kuratora procesowego w osobie pracownika sekretariatu sądowego K. J.. Kurator pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Zarząd (...) w W. jest organizatorem publicznego transportu zbiorowego w ramach realizacji zadań własnych Miasta S. W.. Do jego statutowych zadań należą: kontrola biletów oraz pobieranie opłat przewozowych, opłat dodatkowych i opłat manipulacyjnych za jazdę bez ważnego biletu wraz z windykacją i egzekucją tych należności.

W dniach 01 października 2015 r. i 02 października 2015r. pozwana P. S. jechała środkiem komunikacji miejskiej w W. bez ważnych biletów, w związku z czym zgodnie z uchwałą nr XVI/301/2011 Rady m.st. W. z dnia 26 maja 2011 r. (Dz. Urz. Woj. (...) z 2011 r., Nr 99, poz. 3140 ze zm.) obciążona została opłatami dodatkowymi w kwocie po 180 zł za każdy z tych przejazdów, oraz należnościami za bilety – po 3,60 zł. Na te okoliczności zostały sporządzone wezwania do zapłaty nr (...) i nr (...), na których widnieją dane osobowe oraz podpis pozwanej.

Dowód: wezwania do zapłaty – k. 4, 5, 43.

Sąd zważył, co następuje:

Na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz w kontekście stanowisk stron powództwo będące przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Na mocy art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz.U. 2012 poz. 1173; dalej jako „Prawo przewozowe”), umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Stosownie do zapisów art. 33 a ust. 1 i 3 Prawa przewozowego, przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu, a w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona pobierają właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawiają wezwanie do zapłaty. Zgodnie z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 20.01.2005 roku w sprawie sposobu ustalenia wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej, wysokość opłaty dodatkowej ustala się, biorąc za podstawę cenę najtańszego biletu jednorazowego normalnego stosowanego przez przewoźnika jako 50-krotność tej ceny - za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu osób lub bagażu bądź ważnego dokumentu uprawniającego do przejazdu bezpłatnego albo ulgowego. Konkretną wysokość tej opłaty ustala akt prawa miejscowego.

Dokonując oceny zasadności żądań podmiotów uczestniczących w postępowaniu, Sąd oparł się w całości na przedłożonych dowodach z dokumentów. Treść i autentyczność wezwań do zapłaty nr (...) i nr (...) nie była poddawana w wątpliwość przez stronę pozwaną.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności żądania strony powodowej wskazać należy, iż podstawę prawną wytoczonego powództwa stanowił przepis art. 33a ust. 3 Prawa przewozowego, zgodnie z którym w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty. Wysokość wymienionej w powyższym przepisie opłaty dodatkowej ustalona została, w oparciu o upoważnienie ustawowe z art. 34 a ust. 2 Prawa przewozowego, uchwałą nr XVI/301/2011 Rady m.st. W. z dnia 26 maja 2011 r. zmieniająca uchwałę w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W., zmiany uchwały w sprawie ustalenia ulg za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W. oraz zmiany uchwały w sprawie regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W..

W tym miejscu należy wskazać, że powyższe przepisy mają charakter przepisów prawa miejscowego – tj. przepisów powszechnie obowiązujących na danym obszarze. Zgodnie bowiem z art. 94 Konstytucji RP „organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów”.

Jak wynika z akt niniejszego postępowania powód dochodził w sprawie zapłaty kwoty 367,20 złotych wraz z odsetkami ustawowymi. Na dochodzoną przez powoda kwotę składają się kwoty: dwa razy po 3,60 zł tytułem opłaty za przewóz oraz dwa razy po 180 zł tytułem opłaty dodatkowej. Źródłem przedmiotowej wierzytelności była umowa przewozu, zawarta w formie dorozumianej i zwyczajowo przyjętej, akceptowanej poprzez art. 16 Prawa przewozowego (poprzez zajęcie miejsca przez pozwanego w środku transportu należącym do powoda) pomiędzy Zarządem (...) w W. – jednostką budżetową Miasto S. W. a pozwaną P. S..

Zauważyć w tym miejscu należy, iż nie wzbudziły wątpliwości Sądu przytoczone przez powoda okoliczności związane z treścią łączącego strony stosunku prawnego, datą jego powstania i wysokością należności pozwanego z tego tytułu. W tym bowiem zakresie twierdzenia powoda znajdują odzwierciedlenie w dowodach z dokumentów, w szczególności – wezwaniach do zapłaty nr (...) i nr (...), o których autentyczności i mocy dowodowej Sąd wypowiedział się w sposób szczegółowy powyżej.

Ostatecznie ustalić należało, że na pozwanej ciążył obowiązek zapłaty wobec powoda kwot 3,60 zł tytułem opłaty za przewóz oraz 180 zł tytułem opłaty dodatkowej licząc za każdy z przejazdów w dniu 01 października 2012r. i 02 października 2012r.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Pozwana nie zakwestionowała dat, od których powód żądał zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie.

W punkcie 2 wyroku sąd przyznał kuratorowi procesowemu pozwanej wynagrodzenie w wysokości 60 zł, ustalone w oparciu o przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. 2013 poz. 1476 ze zm.).

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt. 2 wyroku na podstawie art. 98 §1 i 3 w zw. z art. 99 i 108 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W rozpoznawanej sprawie pozwana przegrała proces w całości, stąd Sąd obciążył ją obowiązkiem zwrotu poniesionych przez powoda kosztów procesu, na które składa się uiszczona opłata od pozwu kwocie 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 60 zł ustalone w oparciu o § 6 pkt 1 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz.U.2013.490 t.j.), a także zaliczka na poczet kosztów wynagrodzenia kuratora w kwocie 60 zł.